

Dammen werden gebouwd van raapstenen.

Restant van een gebouwje bovenop een heuvel, van waaruit de opzichter de werklui in de gaten hield.

Struiken en bomen overleven de droge periode niet altijd.

Als gevolg van concentraties algen hebben de zoutpannen soms verschillende kleuren.

Aanwezigheid van de mens.

Interessante plekken op Curaçao

Rust in de zoutpannen van Jan Thiel

In de zoutpannen van Jan Thiel, die gelukkig nog steeds intact en behouden zijn als conserveringsgebied, heerst een oase van rust, ondanks de verkavelingen aan de rand van het gebied met hotels, appartementen en woonhuizen, waarbij die laatste op sommige plekken zowat letterlijk in de zoutpannen staan.

Tekst en foto's
Solange Hendrikse

Het is een waar genot om er op de vroege ochtend, of in de namiddag te wandelen, slechts door de natuur omringd, die een broedplaats is van de fregatvogel (makwaku) en een gebied waar veel flamingo's neerstrijken. Als gevolg van concentraties algen kunnen de zoutpannen soms verschillende kleuren hebben. Afhankelijk van de tijd van het jaar zijn de pannen droog en roze met een dikke laag zout en makkelijk begaanbaar in de droge periode, of modderig en vol water in de regenperiode en verandert in een schitterend groene oase.

Af en toe wordt de serene rust onderbroken door vogels die het hoogste woord voeren of door een overvliegende zwerf kriesende parkieten, op zoek naar vers fruit. Honden worden er uitgelaten, die zich

daar naar hartenlust kunnen uitleven, een enkele jogger kom je tegen of fietsers en mensen te paard. In de verte de flamingo's, die lustig happen in het zoute water, dat een ideale woonplaats is voor onder meer pekkelkreeftjes en pek-

vliegen, waar de flamingo's van leven. Het gebied is afgesloten voor auto's. De brommers op drie wielen, die de rust verstoren, komen er hopelijk minder vaak. Voor mountainbikers is het een geliefde plek door de ruigheid van het ter-

rein met veel singletrails, rotsige hellingen en afdalingen. De zoutpannen op Jan Thiel waren een van de grootste op Curaçao. Ze dateren al uit de eerste helft van de achttiende eeuw, toen slaven in het binnenwater de dammen

bouwd van raapstenen, om het zoute water af te sluiten en vast te houden en de zon verder zijn werk kon doen door het water te verdampen, zodat een laagje zout bleef liggen. Dat werd opgeschept en in vaten of zakken gedaan en ver-

voerd naar Willemstad, waar het door Hollandse schepen naar Nederland werd gebracht. Een hoogstaand gebouwje bij de zoutpannen, dat via een steenen trap te bereiken is, waarvan de ruïne nu nog te zien is, herinnert ons aan die periode,

toen het werd gebruikt als uitzichtpost om de werkers in de zoutpannen in de gaten te kunnen houden tijdens hun werkzaamheden.

Na de oorlog exporteerde Curaçao nog maar heel weinig aan zout en werd de handel

steeds minder rendabel. Diverse zoutpannen op het eiland werden gesloten. Veel zout werd ook geleverd aan de Shell voor het raffineren van de zware olie uit Venezuela, bij het omzetten in benzine. Daar kwam verandering in, in de ja-

ren zeventig, door de oliecrisis in het Midden-Oosten. De zoutpannen op Curaçao zijn thans beperkt tot rustieke binnenwaters, zoals op Jan Thiel en op Jan Kok, waar de flamingo's nog verblijven, zolang dat nog mag duren.

Rotsen krijgen door het opdrogende zout iets spectaculairs.

Afhankelijk van de tijd van het jaar zijn de pannen droog en roze met een dikke laag zout.

Zoutvorming in het opdrogende water.

Flamingo's in de zoutpannen van Jan Thiel.